

Ах, як багато тут простих речей,
Не завульованих нічим, зі смаком щастя,
Коли тобі на вулиці говорять «Здрастьє»,
А ти мовчиш, бо вимова оця тобі пече.

Ти все життя мовчиш, бо страх в тобі сильніший,
Ти робиш те, що тобі зовсім не потрібно,
А речі, що здавались гарними – тобі огидні,
Ти починаєш бачить істину ту найчистішу.

Тобі плюють в лице нацьковані жандарми
Немає цінностей в сучасному суспільстві,
Я говорю можливо зі свавільством,
Бо ми не заслужили цеї карми.

Якщо в тобі давно уже пала вогонь сердець,
Тобі набридло у такому світі жити,
Якщо тобі хтось каже, що робити
Вставай і змінюй це, бо ти - боєць!

Вірю в майбутнє твоє, Україно!
Вірю й надіюсь на краще життя,
Вірю, що буде усе якнайкраще,
Війнам і бідам нема вороття.
Вірю, не втрапить у серце та куля,
Від якої загинуть усі,
Вірю, постанем за рідну землю,
Як предки-слов'яни у давній Русі.
І будемо гордитись рідним краєм,
І будемо боротись ми завжди,
І станемо усі ми за Дунаєм,
І будем жити нині без біди.
Бо ми є держава, держава могутня
І розквіт її нас у світ виведе,
І гарне у нас тоді буде майбутнє,
Бо кращого краю немає ніде!
Ми є українці, ми є патріоти,
Ми люди, що вірять у щастя й добро,
Здолаємо всі негаразди й негоди,
Покращим життя, щоб буяло й цвіло.
Бо ж тут люди добрі, привітні і вірні,
Хлібом-сіллю гостей зустрічають вони.
Земля наша щедра, родюча, багата –
Усіх нагодують безмежні лани.
Закінчивши цюю відверту промову,
Сказати я хочу в кінці лищ тобі:
Я дякую Богу за дар – рідну мову
За прожите життя на рідній землі!

Шановні наші, педагоги!

Вас з Днем учителя вітаєм!

І хоч на мить забудьте всі тривоги,

Вас привітати з святом поспішаєм!

Адже сьогодні день для вас щасливий,

І навіть хлопці всі в костюмах йдуть,

І принесуть букет красивий,

Дівчатка ж щирі привітання шлють.

Ви нам даруєте оцінки за старання,

Турботу кращу з будь-яких похвал.

А в нас завжди одне бажання:

Вам показати наш потенціал.

Заради щирості і вашої усмішки

Ми подолаємо усі важкі шляхи

Хоч неслухняні іноді буваєм трішки

Але на те і є ми – дітлахи.

І вчителя англійської вітаєм радо,

У нас про нього лиш найкращий відголос,

Коли говорим так - для нього нагорода:

«My dear teacher, yes of course!»

Через віки шалені війни, революції

Влаштовувати ми не хочем й не станем.

Адже про всі часи і еволюції

Від вчителя з історії ми добре знаєм.

Вся куля земна уже вивчена нами,
Викладачу географії подяка безмежна,
Досліджуєм пильно весь світ разом з Вами,
Де суша, моря й острови прибережні.

Хоча біологія легко давалась
З учителем нашим, але не завжди.
Зате і нудною вона не здавалась.
Ми знаємо все, й про властивість води.

Ми розумієм усі елементи і атоми,
І формули пишем складних кислот -
Про це від вчителя хімії знаєм ми,
І навіть про кальцій, про кисень, азот.

Малюємо синус, косинус і тангенс
Вчимо теореми й важкий інтеграл,
Про трикутник, квадрат і котангенс,
Нам знання учитель математики дав.

Фізика для нас, неначе свято
З якою радістю ми йдемо на урок!
Хвала і честь учителю, який завзято
Нам допоміг зробити перший крок.

Ми будували графіки та діаграми,

Нам важко було,але ми твердо знали,
Учили Паскаль і різні програми
Вчителю з інформатики вища похвала.

Ви вчили нас любить літературу
Навчили теж і вдумливо читать.
Про Многогрішного, Сірка, Петлюру,
Учителю слова подяки хочеться сказать.

Ми любимо й цінуєм рідну мову
Правопис, префікси, домашні вправи
Вивчаєм на уроках пречудово,
Бо вчитель наш - це майстер справи.

А ось наш вчитель з фізкультури
Зразок для кожного із нас.
Хоч іноді болять в нас кріпатури,
Але фігури у дівчат і хлопців – просто клас!

Ви нам подарували вогонь знань
Такий, що не згасатиме ніколи.
Побільше вам сьогодні гарних побажань.
Не забувайте, ви – це гідність школи.

Давня історія

Колись давно серед степів
Жила собі дівчина,
І мала дочку й двох синів,
А її звали Україна.
Пішла вона черпнути із криниці
Ранкової, свіженької водиці.
Та розлила ту воду біля хати,
Та й стала гірко сльози проливати.
Тепер ж на тому місці річечка Дніпро
Там України сльози сповило!
Задумано побігла вона в гай,
Та краплі з сукні на траву упали,
Тепер на тому місці річечка Дунай
Тече собі невпинно за лугами.
Побігла в поле і вінок зробила
Та по дорозі його загубила,
Тепер на тому місці Київ-барвінок
Цвіте собі і розцвітає, як вінок!
А у вінкові квіточка була найкраща,
Тепер цю квіточку звати Тараща!
Побігла Україна в хату
Маленьких синів сповивати,
Та то вже не сини, то Кримські гори,
Й могутні гори Карпати.
А дочка й тоді була
І була і є і буде завжди,
Українська мова – Українина дочка,
Буде жити вічно, без біди.

Додому

Я не знаю, куди ти ідеш

І коли ти приходиш додому,

Якусь радість, напевно, несеш,

А можливо приносиш і втому.

Літніх днів тих уже не вернеш,

Не вдаю вже із себе знайому,

Я ж не знаю куди ти ідеш

Може просто вертайся додому?

А те світло в кімнаті таке ж,

А про друзів уже й не відомо.

Я не знаю куди ти ідеш,

Та надіюсь, що йдеш ти додому.

Вимкни день, скоро вечір ввімкнеш,

Я пройдуся по шляху нічному,

Я не знаю куди ти ідеш,

Але вірю - вернешся додому.

Записки...

«Ти не була така, як всі,
Ти щось ще гірше за усіх.
Щоночі снилась уві сні,
Я відчував, що йду на гріх»

А очі в тебе все життя
Мені здавалися сумними,
Казав мені, що «саме та»,
Не здивував, словами цими.

В пустій квартирі я знайшла
Старий жакет з твоїм блокнотом,
Взяла з собою і пішла,
Мов облило холодним потом.

Поставила залізний чайник,
Зробила чаю, як ти любиш.
Сама я сіла у вітальні,
Дістала із кишені зошит.

Взяла до рук і посміхнулась:
«Невже ще хлопці щось і пишуть?»
І перше, що мені так приглянулось.
«Послание к Наталье». Пушкін

«Да кто же ты, болтун влюбленный?»
Мій погляд впав на ці слова.

І справді, хто ти, дитя сонне?

Не розуміла і сама.

Далі були якісь записки

І невідомі мені дати.

Про що говорять всі ці списки?

Що ти хотів всім цим сказати?

І тисячі питань одразу,

Я все читала, уявляла.

Цей образ викликав образу,

Невже про мене тут писалось?

Останній вірш був невідомим,

Без автора, лише під дивним знаком,

Але він здався мені знайомим,

Його десь чула ненароком.

В епіграфі було «мерсі»

Немов писав знайомий мені псих:

«Ти не була така як всі

Ти щось ще гірше за усіх».

Ти – море, ти хвилюєш й плачеш

А я у тебе все кидаю камінці

Я відтепер твоя хронічна недостача.

І серед галасу, людей тих обездолених

Мене в свої обійми ти приймеш

Твоя душа для мене лиш оголена.

І я прийду до тебе, руки простягну

Черпатиму тебе, ти безкінечний?

Я чую «так», тоді кохай мене одну.

Дістану я ногами твого дна,

Вночі сидітиму я біля тебе.

У тебе неймовірна глибина.

Нема ні монологів, ні сліз, ні метушні.

Я сяду на пісок поруч з тобою.

А ти шумиш і омиваєш мої ступні.

Як добре, коли поруч ти, мені комфортно

Торкнусь губами твоїх рук,

І ти закоханий безповоротно.

Тихіше, ще тихіше моря звук...

Правда життя

Горять сильніше з кожним роком,
Думки і спогади в мені.
І хочеться так ненароком,
В дитинство повернутися мені.
Де кращий друг і безтурботність
Заполонила увесь світ,
Здавалось, що не треба сотні
Незнаних слів, а вистачало лиш «привіт».
Коли прийде зима у душу,
Розвіє друг оце похолодання,
А зараз я про це забути мушу,
Бо світ геть інший, гра на виживання.
Але ніколи ще не пізно усе змінити -
Створити світло, там де утворився прах,
Тоді нам краще буде в світі жити
А наше щастя - лиш у нас в руках!

Присвята Наталії Григоренко

Зустрілась я із поетесою не так давно,
І перша зустріч вразила мене,
Немов весна заглянула в вікно,
Тепло від Вас, Наталіє, лине!
Із ваших уст злітали ті слова,
Які Ви відобразили в віршах.
І Ваша мова, як жива
І на яву прекрасна і у снах.
Ви, мов любов, що зігріває нам серця
І лагідність і щирість полонить.
І ваші вірші так приваблюють читця,
Заслухатися можна й не на мить.
Ви мій взірець, зразок мого життя
І хмарок плин і сонця мерехтіння,
І з вірою ітиму в майбуття,
І з чистим, я упевнена, сумлінням!

Рідне місто моє

Я люблю рідне своє місто
За красу зелених садків,
За чаруючі ранки росисті
І за тишу ясних вечорів,
За солов'їні пісні легкокрилі,
Що порушують спокій нічний.
А ще більше люблю місто мило
За народ гомінкий трудовий.
Я не можу його не любити.
Місту рідному вічно рости,
Хоч і важко на карті світу
Моє місто маленьке знайти.

Сегодня мне приснился ты,
Недаром говорят, что снится то, чего так не хватает.
Тебя хватает мне сполна и даже больше

Но у меня переизбыток суеты
Такое иногда со мной бывает
Нет, не смертельно, завтра будет проще.

Что значат сны где я одна
Я влюблена, бессильна и убита горем
Все дальше-дальше я забросила кольцо.

Стою среди полей, во мне война
Лечите меня, странники, лишь морем
Соленым бризом укрывая мне лицо.

Я снегом упаду тебе на плечи
Запястья до потери пульса буду целовать,
Пусть делаю грешное преступленье

Но ложь все это, время ведь не лечит
А лечит аспирин, постель, кровать,
Твое присутствие – мое спасенье.

И я ищу тебя в прохожих также
В ком то высматриваю родинку на шее
В глазах ищу твою голубизну.

Запретный плод он почему то слаже,

И почему с тобой насколько хорошею?

Прости за правду, я в твоём плену.

Холодным снегом упаду тебе

Пусть пожалеешь ты меня недолго и спеша

Я буду верить, ждать, пусть глупо это.

Нелепо совсем проиграла судьбе

Но главное, что в бою я была хороша

Пусть и душа моя скверно одета.

Ти -людина!

Монотонними словами

Напишу я у вірші,

Що мене так непокоїть

Десь глибоко у душі.

То є заздрість і зловтіха,

Що руйнує між людьми,

Почуття це світле – дружба,

Те що в серці маєм ми.

Чи то Божа така воля,

Чи то наш невірний путь?

Та єдине знай ти друже

І ніколи не забудь.

Що в житті твоєму буде

Тисячі тих перешкод,

Але разом з вірним другом,

Розгадаєш щастя код.

Тож живи і розвивайся,

Це мета твоя єдина,

І з народом об`єднайся,

Будь собою, ти – людина!

Я буду

Я буду твоєю ковдрою.

Пензлем твоїм і фарбою.

Я буду твоєю дорогою.

І стану твоєю кармою.

Я буду твоїми мольбертами

Малюй на мені тепле літо

Або твоїми конвертами

Що летять в усі сторони світу

Я буду твоїм подарунком,

І буду всім тим, що захочеш

Я стану надійним притулком

Для тебе, якщо прошепочеш.

Я буду твоєю відвертістю

Що манить ночами глибокими ...

Але ми обмежені смертністю

Залишимося поодинокими.

Обіцянки

я вмію рівно тримати спину,
і давно вже не вірю словам:
«я ніколи тебе не покину»,
«я нікому тебе не віддам»,

хто був поряд в погану годину
і підставивши спину вітрам
закривав мене, ніби дитину
без чужих і гнилих мелодрам.

хто віддав би останню свитину
з ким говориш лише сам-на сам,
той повірить тобі і не спинить,
не зуміє поставити шрам.

коли маєш надійну людину
разом віриш сліпим чудесам
підказавши в майбутнє стежину
ти повіриш, її лиш устам.

а порожніх обіцянок павутину,
обриваю, не вірячи снам.
хто кричав «не покину» - покинув.
зрадив той, хто твердив :«не віддам».

Я – Київщини гордість і надія

Давним, давно, ще в ті часи,
Десь у невіданім столітті,
Незнане ще життя й краси,
Росло містечко поміж сміття.

Колись Шевченко проїздив,
Коли була та воля невмируща,
Та ще й так безнадійно він сказав,
Що то не місто, а «та роща».

Не зоглядівсь, пройшли роки,
І місто стало існувати,
Там будувалися собори і церкви,
Всі вулиці наповнювали – хати.

Костел побудували земляки,
Там поклонялись католицькій вірі,
Були і православні навпаки,
І інший люд у певній мірі.

Цвіло і пахло місто вольове,
Та окупація знесила його,
Розпалось вщент усе нове,
І майже не стало міста мого.

І пролетіли в мить роки.
Пройшло багато цих століть.

Крізь непроламнії віки

Воно донині ще стоїть.

Тут оселялись різні люди,

Багаті, бідні і вигнанці.

Тепер же все змінилось чудом,

Ми гордо звемся – тарашанці!

Тараща – це знайоме серцю слово,

Його забути неможливо,

Так само як і солов'їну рідну мову,

Наймилозвучнішу для серця і красиву.

І кожен з нас, то гордість і надія

Для нашої держави України,

Нехай буде ще краща, мов та мрія,

Бо в нас вона одна, одна єдина!